

ILUSTRACIÓN: *Pega rabilonga, morta*

AUTOR: A. T.

Olalla Cociña Lozano

OLALLA COCIÑA LOZANO (Viveiro-Lugo, 1979) publicou os poemarios *As cervicais da memoria* (VIII Premio de Poesía Avelina Valladares, Fervenza, 2004), *aquí (intemperies)* (Compostela/Grupo Correo Gallego, 2005), *Libro de Alicia* (VIII Premio Fiz Vergara Vilariño, Espiral Maior, 2008), *Ningún precipicio* (Toxosoutos, 2013; traducido para o castelán, *Ningún precipicio*, Diminutos salvamentos, 2017) e *Vestir a noite* (XIV Premio de Poesía Afundación 2016, Centro PEN Galicia, 2017). A súa obra pódese atopar en antoloxías como *Das sonoras cordas. 15 poetas desde Galicia* (Ed. Olivia Rodríguez, Eneida, 2005), *Letras novas, Sentimentalismo. Antoloxía de referencia. Etapa de implantación* (Coords. Carlos Arias e Mariña Pérez Rei, Bubela, 2012), *Novas de poesía. 17 poetas* (Ed. Ana Gorría, Fundación Uxío Novoneyra, 2013) ou *Punto de ebullición: Antoloxía de la poesía contemporánea en gallego* (Ed. Miriam Reyes, Fondo de Cultura Económica, 2015). Entre 2011 e 2015 coorganizou en Santiago de Compostela o “Ciclo de lecturas poéticas Picaversos”. É xornalista e impartiu diversos talleres de animación á escritura e á lectura. Forma parte da banda de jangle pop *Atrás tigre*.

5

Oito soños e unha certeza

Leoa

La tarde de los cuentos es la historia de una caseta de adobe
que se vuelve de oro y alumbrá mientras los cuentos duran.

Siempre es de noche en los bolsillos, Tomás Salvador

Antes de durmir cóntoche os meus soños, para que quedés neles. Son os contos da cabana que se volve de ouro á luz dun quinqué. Mírasme como un neno que abre os ollos a máis non poder para non quedar durmido. Pero eu

teño moito sono e caio polo furado azul escuro da inconsciencia no medio dunha frase. Xa non estou contigo.

Agora son un animal acurrulado, a leoa do primeiro soño do que teño memoria, na cama xemelga onde durmía de cativa xunto a miña irmá. Rozándome as orellas de peluxe asubían frechas, bolas de lume, redes metálicas. Estou correndo, atravesando unha vexetación espesa e húmida que me manca nas patas. Ferida, alasando, exhausta: sei que están a punto de darme caza.

Pero sucede un episodio que me salva. Cando xa escoitaba tambores e pés descalzos, e os berros rituais da celebración riba de min, por unha esquina do soño vés tu cun fachuzo pequeno alumeando a noite. Para enfiar o meu sentido e que volva ter cadeiras e peitos, pestanas, sexo e coxas, e a pel excitada. Fasme deixar as poutas e os cairos baixo da almofada mentres me xiras e me desvelas e me fas atravesar o valo da nosa cabana preciosista, que desta hora da madrugada se tinxen de púrpura.

E así entro de novo no bosque pero desta vez non me quero defender, non corro. Xa non son unha leoa.

As mans

Escoito unha voz: “Querida acordeonista: o teu rostro é o espello da miña alma, as túas mans o meu tobogán. A pel curtida que che dá forma e te explica redondéate. Se te acabase de coñecer serían unha pista, como xa te coñezo só acaban confirmando as miñas sospeitas”.

Neste soño un home sen rostro nin apenas expresión camiña cara min modificando o aire, elevando os seus dedos coma se intentase tocar estalactitas. Segundo se achega, comprobo que non trae as mans baleiras. Ao tempo que camiña modela vasos e cuncas transparentemente, antóllaseme un alfareiro sen barro cun torno invisíbel e vaime dando, vai pousando sobre o meu ventre os preciosos recipientes que constrúe: unha xerra, unha ola, unha cazola, unha buxaina, un búcaro onde só cabe o talo dunha flor. Asisto atónita a esa anunciación purísima, e deixo que se eleve o meu corpo, que lembraba reben-tado, agora sen peso, dúctil, cheo de osíxeno e campañas brillantes, que non soan pero que *sei como soan*.

Dóbrome e sobrevóome, estou enriba de min, espida, observando fixamente desde o teito do meu cuarto como durmo, doume algo de medo como nun cadro de Delvaux.

San Antonio

Soñaba coa festa, que ían á festa e dicían “esta festa é todas as festas”. Cruzaban a aira xa coa noite enriba. Sempre hai unha casa pegada ao adro onde toca a orquestra. Quen nos dera vivir quedar a durmir hoxe nesa casa. Ao pé da verbena humilde das lanchitas e das garapiñadas, dos ex votos de animais marelos, dos aneis de plástico que nos duran un día, das bombillas de tres cores. Ou son as estrelas que iluminan en vermello, azul e verde os nosos pasos?

É a hora na que se acenden as luces das casas, os cristais das ventás das cociñas vibran imperceptiblemente canda as barras fluorescentes de baixo consumo, todo empeza a iluminarse con luz artificial. É a hora das pequenas fogueiras da civilización e cómese o que sobrou da carne asada e o requexo con mel.

De lonxe soan as trompetas de *In the Mood*, as notas que me regresan ao colo de meu pai, podería estalar unha guerra e non daría atopado un refuxio máis blindado.

Circo romano

Ábrense as comportas a animais de fantasía somnámbula, corren ao medio da area, ensaian mandíbulas feroces e gadoupas.

Dáme noxo o olor a excremento e a terra húmida. Dáme medo un dragón que desprega a súa cola de escamas e fala mirando aos ollos con familiaridade. “Érguete”, di.

O dragón deume unha navalla absurda para escorrentar as mesmas ratiñas que me espreitaban cando xogaba de pícara na realidade lamacentá da ría.

Soño preciosista

Angústiase porque mercou moitas especias e non lembra o nome de todas. Son pedras preciosas pulverizadas, brillan ao sol en microscópicas partículas de po iridiscente.

Quere poñelas en pequenos recipientes de cristal pero ao facer o transvase do envoltorio de papel onde veñen escoan entre os dedos. Uns gramos de cúrcuma (o nome ondea no soño coma un carteliño de *Alicia no País das Marabillas*) VIOLETA que pasa a unha cuartilla dobrada antes do frasco. No momento sucede a alquimia e a cúrcuma tórnase VERDE ESMERALDA. Arregala os ollos, todo son brillos increíbles. As especias cambian de cor pero tamén se derraman, cada vez máis, cando toca cambiar de sitio e acaban converténdose nunha presiña de area insignificante. Asunción dun final sen nada entre as mans, a evaporación total.

A forma do amor

Meu amor deitado boca abaixo, eu boca arriba sobre el, é a miña forma.
Estamos perfectamente cómodos pero nunca chegamos a vernos a cara pero
estamos ben pero nunca chegamos a vernos as caras.

Facer as maletas

Os habitantes da vila divídense dun día para outro en dúas clases. Hai unha raza aria, son seres superiores que aparecen mirando terreos, falando entre eles, calculando algo. Intúese que un día a vila será da súa propiedade, e que os seres inferiores, entre os que me inclúo eu e a miña familia, terán que subordinarse a eles ou simplemente extinguirse.

Facemos as maletas apresuradamente, sen pensar ben no que collemos, non sabemos por cantos días, hai que marchar de contado. Eu estou moi alarmada, meus pais non cren que vaia ser para tanto. De feito, meu pai segue sentado no sofá vendo a televisión mentres as demais bulimos.

Pero si. Vai estoupar, vannos exterminar, iso sábese. Saio da casa cun macuto de fin de semana e preocupada porque non collín líquido para as lentes de contacto. Temos que separarnos e cada que cada quen se busque a vida. Quen sabe, se cadra unha vez que a vila sexa deles poderemos reunirnos en secreto. Entre tanto, vamos agocharnos entre os escombros, e estaremos soas. Sinto unha pena infinita.

12

Miña mai fica triste tamén, queda mirando pola ventá cando marcho da casa descalza dun pé.

Tokio

Onte que quería estar na lúa
soñeime viaxando a Tokio nun tren bala
con máis equipaxe que forzas
con máis auspicios que pasado.

Pero a Tokio contenta.

Seis maletas enormes como seis mastíns
non sei se cargaba coa miña vida
ou con pequenos cuartos roubados
lúas cheas
todas as mensaxes embotelladas do mundo
de viaxe canda min.

Por mor do peso tiña que parar
nunha pousada xaponesa
pero aínda lonxe
moi lonxe do meu adorado Tokio.

Como nunha película de Ozu
ao entrar descalzábame
intuíña unha cea increíble
con ducias de pratos deliciosos e sake.

Era a noite anterior á chegada
tan nerviosa
que non daría durmido
nin no meu propio soño.

Certeza

Soñar un aviso así: nin durmidas podemos deixar de ser quen realmente somos.